

342. λελιμμένοι ἀντὶ λελημμένοι νεώτερα χειρόγραφα.

343. τίν' . . λόγον, ὡς ἄλλοτε ἐπεθύμει ὁ Dindorf, ἔγραφα ἀντὶ τί* (ὑπὸ ὀφιαίτερας χειρὸς γέγραπται πρὸ τοῦ στίχου τίν') . . λόγος. Ὁ Kayser καὶ ἄλλοι εἰκάζουσι: ποῖ' . . λόγος πάρα.

345. ἀλγύνει ἀντὶ ἀλγύνει κυρήσας ὁ Dindorf. Τὸ κυρήσας φαίνεται προελθὸν ἐκ τοῦ γλωσσήματος κυρίους, ὅπερ τις συνῆψε τῷ ἀλγύνει, κειμένῳ ἀπολύτως ἄνευ ἀντικειμένου.

346. τᾶν ἐξ ἐμῆς προσθήκης. Ὁ Arnaldus συνεπλήρου τῶν, ὁ Weil εἶκασεν πρὶν «τᾶ θαλαμηπόλῳ» ἐκλαμβάνων τὸ μὲν ὄμμα σημαῖνον θέαμα, ὄψιν, τὸ δὲ θαλαμηπόλος οὐχὶ τὴν παρ' Ὀμήρῳ θεράπαιναν, τὴν περὶ τὸν θάλαμον πολουμένην, οἷα καὶ ἡ παρ' ἡμῖν καλουμένη θαλαμηπόλος, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν τοῦ οἴκου (γυνὴ οἰκουρός). Οὐδὲν ὅμως μαρτύριον τῆς σημασίας ταύτης παρέχεται, τὸ δὲ ἐπόμενον δμωίδες συνηγορεῖ τῇ συνήθει ἐκδοχῇ τῆς λέξεως θαλαμηπόλος. Πολλῷ δὲ τολμηρότερον εἰκάζει νῦν ὁ Weil ὄμμα πως ἀλγύνει | κυρήσας πικρὸν θαλαμηπόλων.

349. ῥοθίοις ἀντὶ ῥοθίοισι νεώτερα ἀντίγραφα. Ὁ Schütz ἐκλαμβάνων τὸ ῥοθίοισι οὐχὶ τροπικῶς, ὡς εἴρηται ἔμπροσθεν, ἐρμηνεύει: πολλὰ δὲ καὶ ἀνάμικτα τὰ δῶρα τῆς γῆς βαλλόμενα εἰς τοὺς ποταμοὺς (Ἰσμηνὸν καὶ Δίρκην) φοροῦνται ἐν τοῖς ἀνωφελέσι αὐτῶν κύμασι, ἔνθα δηλ. οὐδένα δύνανται νὰ ὠφελήσωσιν.

350. Τὰ χειρόγραφα παρέχουσι καινοπήμονες νέαι τλήμονες εὐνὰν αἰχμάλωτον, ἔνθα τὸ ῥῆμα ἐλλείπει καὶ τλήμονες εὐνὰν δὲν συνάδει τῷ ἀντιστοίχῳ μέτρῳ τῆς στροφῆς. Τὴν δευτέραν ἤτοι τὴν μετρικὴν, οὐχὶ δὲ τὴν πρώτην ἔλλειψιν ἐποιήσατο ἐκποδὼν ὁ Weil εἰκάσας τλάμον' αἴσαν αἰχμάλωτον, ὅπερ ἐπῆλθέ ποτε καὶ τῷ Prien. Μάλιστα δὲ ἡ ἔλλειψις αὕτη τοῦ ῥήματος καταδεικνύει, ὅτι ὁ Butler ὀρθῶς ἀπέφηνε τὸ νέαι τλήμονες ὡς γλώσσημα τοῦ καινοπήμονες. Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ τοῦ εὐνὰν, ὅτι δηλαδὴ εἶναι γλώσσημα τοῦ λέχος ἢ λέκτρον. Ὁ Heimsoeth εἶκασε νεαροπήμονες λέχος τληπαθοῦσιν αἰχμάλωτον. Ἄλλ' ὅμως ἀκριβῶς ἐν τῷ καινὸς (πρόσφατος) κεῖται ἡ ὀρθὴ ἔννοια, περὶ δὲ τῆς συμμετρίας ἴδε ἐξηγητικὰς σημειώσεις εἰς στίχ. 338. Ὅθεν ἐατέον κατὰ χώραν τὸ καινοπήμονες. Ἐτι δὲ πρὸς τούτοις τὸ τληπαθοῦσι οὔτε συνάδει τῇ ἐννοίᾳ — θὰ ἀνέμενέ τις μᾶλλον τὸν μέλλοντα — οὔτε δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ποιητικὴ ῥῆσις. Ὁ Hermann γράφων δμωίδες δὲ καινοπήμονες νέαι, τλήμον αἴσιν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦν-